

Otevírání cest 2006

aneb

*...smrt nesem ze vsi,
kde jsi zimo, kde jsi...*

Otevírání cest

4.3. 2006

Ten čas! Je to neuvěřitelné, začíná další sezóna. A jak jinak než Otevíráním cest. Ještě včera bylo docela pěkně. Stejně jako celý týden. A to až do pozdního odpoledne. Tou dobou se zatáhlo a začalo sněžit. Brzy to na ulici začalo vypadat jako o Vánocích. Ale co, do zítřka všechno roztaje. Akorát bude dost bláta. Jdeme spát a zítra se uvidí. A pokud se neuvidí, připravila Tatranka náhradní pozemní program.

Ještě kousek zpátky. Hanka zařídila další nábor nováčků. Pokud všechno dobře půjde, přijde jich hafo. Dig

No, to zase ne. Ozvalo se pravda víc lidí než jsme čekali, ale na druhou stranu výjezd v tento brzký datum nám slíbilo jen pár. A nakonec z těch pár byl jen jeden s kolem a jeden bez kola. Ještě nás chudák tolik neznal a nevěděl, že vyjíždíme i na sněhovou jízdu ;-)

Hnk.

Proto musí všechno vyjít. Naše kola jsou po přestavbách provedených od půlky ledna až do dneška připravena k jízdě. Tedy kromě počasí je všechno jak má být. Dig.

Hmm. Výborně. To mi připomíná inzerát na starý osmibitový počítač Commodore C64 proslavený svou vynikající tříkanálovou hudbou, v té době ojedinělou: „Prodám Commodore 64, nefunguje zvuk, jinak 100% stav.“ To počasí... Večer jsem nevěřil, že bychom v tomhle mohli vyjet. Vkt.

Ráno 4.3.

Vstáváme a venku leží 5 cm sněhu. Vypadá to však stabilně a lehce přimrzle. Na tom jsme se shodli i s Tomášem, který už sem má přijet na kole. I od Jarky mám hlášen sníh v oblasti Kbel. Prakticky ve stejné kvalitě jako tady. Zatím je zataženo, ale nic nepadá. Dig.

Z domova odcházím se slovy, že jdu na Vinohrady. Na otázku jestli někam náhodou nepojedeme odpovídám záporně: „V tomhle?“ Jdu celkem nalehko, mám sice pro sichr svoje šustáky, ale žádný jídlo. Skutečně, ještě ráno jsem nevěřil, že by byl Dig takovej blázen a chtěl vyjet. A já jsem se navíc necítil ve své kůži, něco na mně lezlo... Na zastávce jsem při čekání na autobus viděl Tomáše na kole, jak si to celkem svižným tempem míří směr Vinohrady. A kruci!!!! Vkt.

Přípravy k odjezdu začínají. Sraz je v osm tady, v půl deváté odjezd. Před osmou tu skutečně jsme skoro všichni. Chybí Jarka, která se omluvila, že bude o deset minut opožděna kvůli dopravě, Tatranka, která chodí pozdě vždycky a dušička Monika. Ta právě volá Hance a cosi domlouvají. Z dalších dušiček dorazil Honza,

ale jen okouknout odjezd a Miloš, který původně jet neměl. Jarka přišla a v zápětí Tatranka. A jenom o 20 minut později. Pravda, málem přišla o den později. To vám vysvětlí sama. Tatranko?

Dig.

No, tak jsem se spletla v datumu a dni. To se přeci sátvá běžně. Trn.

Dále přišel Tomáš a Viktor. A začínají přípravy odjezdu. Přesně podle očekávání jsou nekoordinované a chaotické. Leč podařilo se.

Dig.

Začínám tušit, že se asi pojede. Blázní! A jsem jeden z nich. Vkt.

Zpoždění pouhých 15 minut. Chybí ještě Monika. Čekáme už jen na ni. Nicméně nenudíme se. Pořád je o čem mluvit, co probírat, čemu se smát atd. Monika stále nepřichází. Zato zavolala, že nabírá další zpoždění. Tak dost, nečekáme. Odjezd! Přesunujeme všechna přibližovala ze druhého patra na ulici. Když je všechno venku přichází Monika. Je v civilu. A zjevně se nechystá odjet s námi. Ženská hrozná! Kdyby to řekla rovnou, mohli jsme už jet. Loučíme se s těmi, kteří nejedou, nasedáme a prvními metry jízdy zahajujeme letošní jízdní sezónu.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	14,3	0	0	2

Paradoxní je, že před 14ti dny, kdy byla první zkušební jízda svítilo slunce a bylo teplo. Počasí asi tak jako v půlce dubna. Teď jsme zase v prosinci.

Jedeme přes kopec na Italskou, odtud k Bulharovi, na dolní Žižkov, Florenc, Sokolovskou, kousek po Magistrále do Holešovic. Zadním traktem Výstaviště k mostu na Císařský ostrov a přes lávku do Tróje. Je zataženo a chladno. Všude leží ta studená, kluzká, bílá pakárna. Z hlediska cyklistiky je to trochu netradiční, ale díky velmi opatrnému manévrování to zdržuje a vysiluje. V Tróji můjme ZOO, pochopitelně s poznámkami, kdo že z nás by měl být v těch klecích. Sjeli jsme ze silnice a dál jedeme po ní cestou. Po pár kilometrech zastavujeme a občerstvujeme se.

To by jeden neřek, co a hlavně kolik se toho zase vyvezlo byt' máme jen nejllehčí část bagáže.

Dig.

Já již tradičně bágl plný hadrů „na převlečení“.

Vkt.

Termosky s různými čaji, rupy a grogy, haldy sušenek, čokolád a jiných mňamků. Svačinka bodla. Velmi. A pochopitelně stojíme na místě naprosto nesmyslném pro dopravu, přesto tudy jede, pardon – sáňkuje Škodovka. Uhýbáme jí a krátce na to pokračujeme v jízdě. V jarním počasí by byla z důvodu přítomnosti hlubokého bahna tato část nesjízdná. Takže teď máme vlastně kliku, že přimrzlo.

Dig.

Jaký „by byla“ Byla! Minule, na zkušební jízdě, bylo sice teplo a hezky, ale ta polní cesta byla zase jedna velká bahnitá louže. Pravda, projeli jsme to, takže nesjízdná vlastně nebyla, ale toho sajrajtu všude. Ještě že je zima, ještě že je sníh.

Vkt.

Ale kolem je to moc pěkný. Jenom je škoda, že nemáme moc času na kochání. Většinu doby co jedeme musíme dávat bedlivý pozor na cestu. Kola občas dostanou nápad, že pojedou jinak, než zamýšlíme my. Ještě štěstí, že se mezi sebou neumějí dohodnout a způsobit nějakou rebélii. Projeli jsme i místem úplně zničeným těžkou technikou a to velmi hladce. Na protějším břehu Vltavy sviští vlak, jede autobus a ... Cyklista. Teda to je blázen. Jak může někdo jezdit ve sněhu na kole!

A kachny se koupou. Brrr! Dojeli jsme do Klecan k přívozu. Znovu zastavíme. Ne protože bychom se chtěli převézt, ale proto, že je to tradiční místo zastávek a kromě toho se to zase chce napít. Stánek s pivem má sice otevřeno, ale spíš to vypadá na čaj a grog z termosek. A další konzumaci čehokoliv co obsahuje živiny. Tatranka uchvátila místního kocoura. Okamžitě se mi vybavila scéna ze slavného sovětského filmu Mrazík, kde se Nastěnka v baráku děda Mráze seznamuje s kocourem Ježibaby. „Micinko, ... Mouuureek! ... Míco... Mouuuuréééééek!!!“ a pak ten kocour nasraně uteče.

Tenhle vypadá, že by nejradši udělal totéž. Ale protože Tatranka je velkou milovnicí zvířat, dobře ví jak které šikovně chytit a znemožnit mu útěk. Teprve když se

s cvaknutím zaleskly ostré drápy zmíněné šelmy došlo k jejímu propuštění. Ne však k útěku. Pořád je někde poblíž a hraje si se sněhem. A my to celé sledujeme a žerem a žerem.

Tak zase pojedem. Míjíme poslední možný výjezd na silnici vedoucí zpět ku Praze a projíždíme areálem lomu. Tím opouštíme silnici a zase kus jedeme po cestě. Vysvitlo sluníčko. Rapidně se oteplilo. Dig.

Na tomto místě si dovolím oponovat. Zase tak rapidní to oteplení podle mě nebylo. Vkt.

Já nárůst o 3°C za rapidní považuji...

Sníh jiskří ve slunečním jasu. A dávám za pravdu romantickému křídlu našeho seskupení a uznávám, že scénérie, ve které účinkuje sníh, Vltava a skály za ní je opravdu úchvatná. Po nějaké době jsme zase na silničce a přijíždíme do Řeže. Tady silnice končí. Jedu se podívat na druhý břeh přes lávku jak tam zničili po posledních povodních cestičku vedle železnice. Zničili. Je tam betonová zídka spadávající až ke kolejím. Špatné. Pro nás už na vždy nepoužitelná.

Vracím se zpět. Ostatní čekají co dál. Nechce se jim věřit, že budeme pokračovat po červené turistické. Zvlášť jim není jasné jak zdoláme 2 kilometry sněhem, kterým ještě nikdo nešel a to na hraně břehu, kde je to od hladiny Vltavy daleko pouhý metr. Kolmo dolů. Horizontálně nějakých třicet... centimetrů.

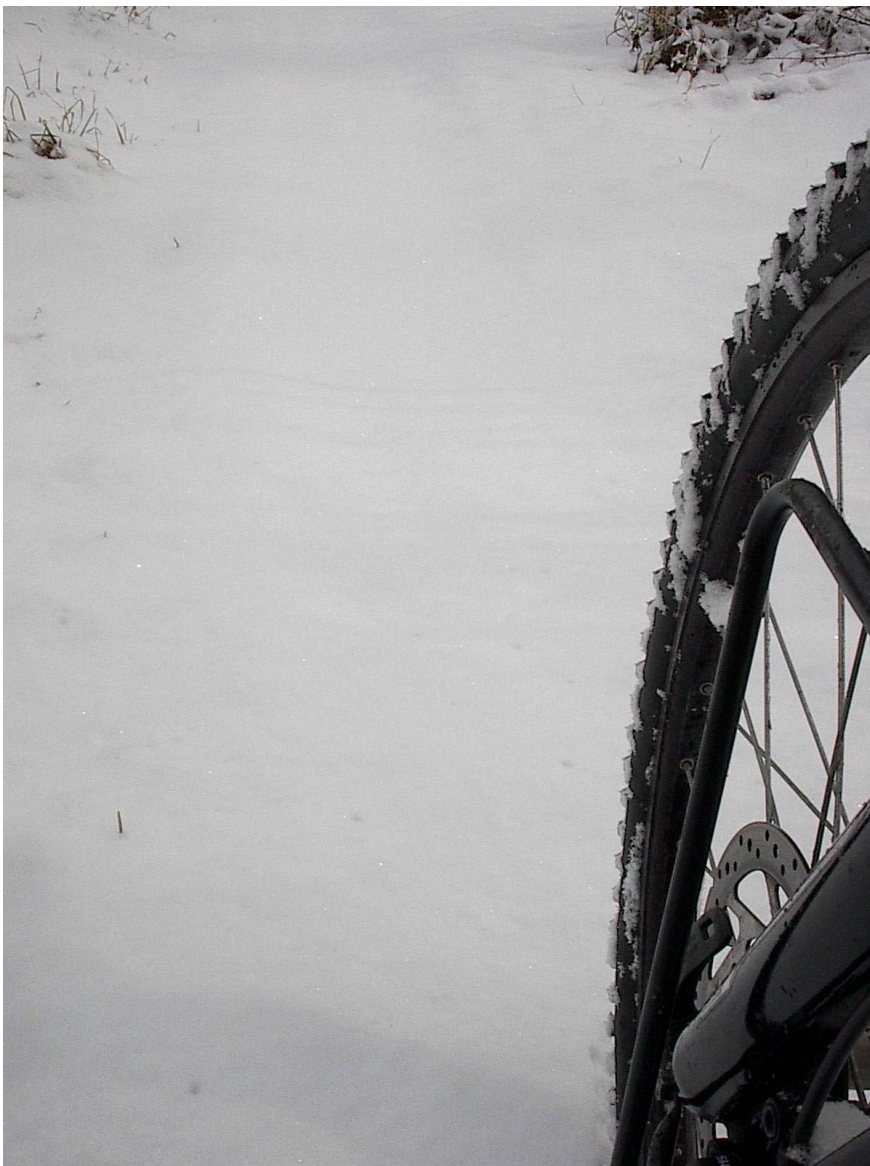
Dig.

Tady bych alespoň za sebe měl upozornit, že jsem neměl co nevěřit. Já jsem tady totiž nikdy nebyl, takže jsem ani nemohl vědět co mě čeká. Vkt.

Jedu první. Není to moje první zdolávání tohoto úseku za téměř stejných podmínek. Není to tak hrozné, jak to na prvních 267 pohledů vypadalo.

Dig.

Cesta se podél řeky klikatila víceméně po rovině, jen občas byla mírně zvlněná. Nějací chytráci vepředu (vid' Tomáši...) skoro pravidelně zastavovali právě na oněch vrcholcích. To by samo o sobě nebylo špatný, kdyby nás, co jsme jeli vzadu, tím ovšem neodsoudili k zastavení pod tím hupem a k nutnosti se rozjíždět do kopce. Děkuji! Vkt.

Nevím jak ostatním ale mě to přišlo divoké až až. Snůh nebyl až k velký problém Horší to bylo s mou stabilitou a pohled dolů na Vltavu mi zrovna klidu nepřidával. Byla místa kde jsem si říkala zda před tím než se utopím se neutluču o kameny na břehu. Dig mě uklidnil, že utopit se nemůžu protože je tam mělko a jen

bych si trochu natloukla. Naštěstí jsem všechna místa zvládla a opět pokořila něco o čem jsem nevěděla, že někdy zvládnou bez úhony. Měla jsem plné ruce, nohy i hlavu jízdy takže se z naší cesty bobříka odvahy nemůžeme v budoucnosti radovat na fotkách.

Hnk.

Po napínavé a namáhavé cestě jsme se vyloupli u přívozu v Libčicích. Rychlým ohledáním odhaluju, že odpadá jedna z atrakcí této výpravy. Jeden z převozníků je z okruhu mých známých. Smůla je, že dneska nemá službu.

Dig.

Škoda. Možná si to pamatuju špatně, ale připadá mi, že ten den neměl službu snad nikdo...

Vkt.

Nevadí. Hned jak si Jarka skočila za roh pokračujeme v jízdě. Už to není tak dramatické ani úchvatné. A tak po několika kilometrech přijíždíme do Kralup. Tady se iniciativy chopila Hanka a vede nás po cyklostezkách městem. Má to jen jednu vadu, nemůžeme najít rozumnou hospodu, kde nám uvařej nějaký ten požer. Několika dotazy jsme se od místních dozvěděli kde takové zařízení nalezneme.

Dig.

Nebyl bych to já, abych neobětoval svou dobrou pověst pro dobro kolektivu. Asi se totiž nenajde nikdo, kdo by připomněl zastávku u první hospůdky, hospůdky „U Chemika“. Takže to musím udělat sám, i když si tím zavařím...

Byl jsem totiž vyslán abych zjistil co a jak. Se zamlženými brýlemi jsem hrdě vstoupil dovnitř. Upřely se na mně zraky obsluhy. Rozhlídnul jsem se. Hmm. Místo tu je. Tak jsem se otočil na podpatku a šel zvěstovat radostnou zprávu ostatním. Koutkem oka jsme ještě zahlídnul hrstku místních v družné zábavě. Jaképak bylo ovšem venku moje překvapení, když se mně mí kolegové zeptali „... a vařej“? To jsem nečekal. A taky se na to neptal. Co to je za blbou otázku? Tak tam šla Jarka, za pochopitelného lamentování. Nevarej. Tak nic. Jako tiskový mluvčí se ještě mám hodně co učit...

Vkt.

K lokálu jsme přijeli standardním postupem jej zabrali pro nás.

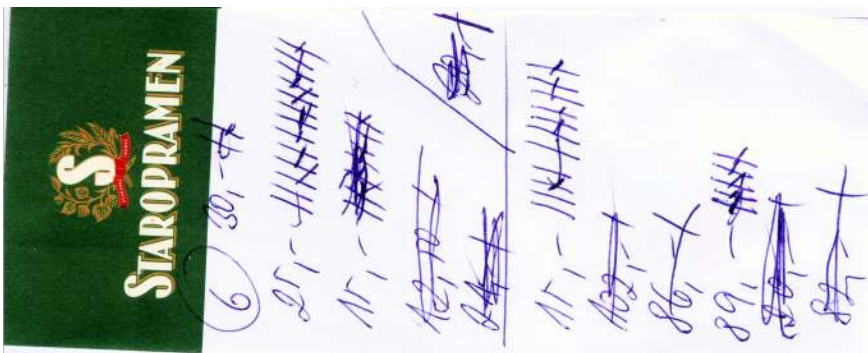

A objednávalo se, jedlo, pilo, hodovalo. Né? Tak dobře. Jen jedlo, pilo a žvanilo o nejdůležitějších řešeních palčivých problémů okolního světa.

Dig.

Zase já. Novou sezónu jsem začal starými, osvědčenými zvyky. Svoji pizzu s Nivou jsem dorazil Tomášovou dobrotou s rýží. Nevím proč to nedojed. Vždyť to bylo tak dobrý.

Vkt.

Po jídle vyrážíme na závěrečnou část výpravy – návrat. Chvilku jsme tápali, ale pak se navigace chopil Tomáš a navedl nás na hledanou silnici. Akorát je smutné, že je to

tu zatraceně do kopce. A tak funíme nahoru a zdá se, že veškerá energie nabraná obědem je v ... pryč. Po nějaké době zastavujeme abychom se hlavně napili a samozřejmě něco sezobli. A kde jinde než na nějakém velmi romantickém místě. Hned u plotu obří skládky komunálního odpadu. Pokochali jsme se haldou svinstva a zase na cestu. Dig.

Nechci kazit idylickou náladu čtenáře, ale mám pocit, že skládka se svou libou vůní hniјících odpadků, přišla až po chvílce, až po občerstvovací zastávce, popisovaná zastávka byla totiž ještě na čerstvém vzduchu. Ale člověk si někdy své vzpomínky idealizuje, že Digu...? Vkt.

Ano, ano, tak, tak. A jmenuje se to skleróza...

Mírím na Holičky, pak do Roztok a podél Vltavy k Výstavišti. A tak si tak jedeme a nějak mi uniklo, že nemáme jmenovce Horáckovy. Tomáš i Jana zůstali kdesi vzadu.

Dig.

Asi bude toho sebernrskačství trochu moc, ale část viny na tom mám já. Jejich nepřítomnosti jsem si totiž všimnul. Nevracel jsem se - kdo ví, co tam Ti dva mladí lidé mohou dělat, ale chvíli jsem na ně čekal. Dvě chvíle. A tři. A pořád nic. Že by byli už vepředu? Tak jsem jel. Dolů. A vzápětí nahoru do šíleného kopce. Vepředu ale ti dva nebyli. Ach jo. Vkt.

Za normálních okolností by mě přepadla nervozita, protože oba jsou navigátoři a víc jich nemáme. Takhle nemám starost ani o osud náš ani jejich. Nás vedu já a oni se taky neztratí. Po dost dlouhé chvíli jsem byl nucen přiznat, že pokud jedou spolu dva navigátoři můžou se ztratit. Zavolali nám, že jsou ve Velkých Přílepech. A hlavně nejsou ochotni se cca 300 metrů vrátit na křižovatku a zase se k nám přidat. Dohodli jsme se, že se sjedem na rohu Papírenské a Stromovky. A jak jsme řekli, tak se stalo. My jsme jen spadli z kopce v Roztokách a pak pokračovali po rovině a po hlavní se dostali přes odbočku do zmíněné Papírenské ulice. Jeli jsme dost rychle a teď čekáme.

Asi za půl hodiny Horácci přijeli. Jana vyřízená tak, že se jí trásly ruce, když si od nás brala teplý čaj. Dál už to nebylo zajímavé. Projeli jsme Prahou skoro stejnou cestou, jako jsme vyjžděli. Jenom byl trochu problém při průjezdu parkem do strašného kopce nahoru na Vinohrady. Tady jsem měl o Janu doopravdy strach. Bylo by absolutně pitomé, kdyby zkolabovala tady cca 300 metů od cíle. Ale je silná, skvělá a plná vůle. Dojela. Zastavili jsme před barákem a jali se cloumat kola zase do druhého patra. Jsme tu a konec. Je to za námi. Dig.

HURÁ!!!

Vkt.

Cesty jsou tímto otevřeny a my vyřízeni. Takhle to vypadá, když se celou zimu nic nedělá!

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	51,6	77,6	63,3	13,8	3-1

Celková technická data:

Účast osm nenapravitelných...: Tatranka, Dig,
Viktor, Hanka, Jarka, Tomáš, Jana a Miloš

Oficiálně priznaná
kilometráž

63 km

Příště **Zahřívací**

Trasa výpravy

Praha Vinohrady	Řež	Praha Podbaba
Florenc	Libčice	Holešovice
Holešovice	Kralupy n. Vlt.	Nové Město
Trója	Úholičky	Vinohrady
Klecany	Roztoky	

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Jarka (Jrk), Olda (Old), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan V. (Stp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour^{plus} 2006
Trn & Dig & Hnk & Vkt
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz